

"I feel about sex the way vampires feel about blood."
เซ็กซ์ สำหรับฉันแล้ว ก็ไม่ต่างอะไรกับเลือดสำหรับแวมไพร์หรอก

บทนำ

Let's Play A Love Game, Baby.

เสียงหอบหายใจที่กระชั้น เสียงหัวใจเต้นดังออกมาข้างนอก และเสียงเนื้อผ้าเสียดสีกันตอนที่ร่างของคนสองคนขยับเบียดแนบชิดแทบรวมเป็นหนึ่งเดียว ความร้อนรุ่มราวกับไฟเผาไหม้กระหน่ำอย่างหนักหน่วงรุนแรงขึ้นทีละน้อยเมื่อยามสว่างสูงที่อยู่ด้านบนขยับกระแทกกระแทกเข้ามามากอย่างดิบดีเนียนทำให้รู้สึกราวกับทั้งร่างกำลังจะแตกออกเป็นเสี่ยงๆ

ทั้งหมดทำให้ฉันหลงมัวเมาอยู่ในห้วงอารมณ์ จมดิ่งลึกลงไปเรื่อยๆ ไม่มีที่สิ้นสุด สองแขนเหวี่ยงสะเปะสะปะไปโอบรอบคอเขา ก่อนจะรั้งผู้ชายที่เพิ่งเจอกันครั้งแรกเมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อนเข้ามาใกล้ ใกล้มากพอจะลิ้มรสเขาด้วยริมฝีปากและปลายลิ้นที่ซ่าของของฉันได้

จวบนั้นทำให้เขาเร่งจังหวะขึ้นคล้ายกับฉันเพิ่งเติมเชื้อเพลิงเข้าไปในกองไฟ ได้ยินเสียงคำรามแผ่วเบาของเขาที่ข้างหู สองมือจิกเล็บลงบนแผ่นหลังของเขา ก่อนที่ฉันจะยึ้นหน้าเข้าไปกระซิบข้างหู

"...อีก"

เพราะแค่นี้มันยังไม่พอ

"...เร็วขึ้นอีกสิ"

มันยังเต็มเต็ม 'ความต้องการ' ของฉันไม่พอหรอก

เขาเร่งจังหวะขึ้นตามคำสั่งของฉัน ความรู้สึกร้อนจัดแผ่ซ่านไปทั่วร่างกาย กระแสไฟพุ่งผ่านความสุขให้กระจายตัวไปทั่วจนร่างกายเริ่มชา นิ้วเท้าเกร็งแน่น หยดเหงื่อจากหน้าผากเขาที่กำลังออกแรงอย่างหนักหน่วงหยดลงมาบนร่างฉัน และช่วงเวลานี้เองที่ฉันชอบที่สุด เพราะในหัวจะมีเพียงสี่ขาไพลนกับความรู้สึกสุขล้ำที่ทำให้ลืมทุกสิ่งทุกอย่างไปจนหมดสิ้น

"...!"

ความรู้สึกสยิวทำให้ต้องกัดฟันไม่จั่นคงร้องเสียงหลงไม่เป็นผู้เป็นคน ฉันเบียดกายเข้าหาเขาเพื่อบอกให้รู้ว่าเริ่มจะไม่ไหวแล้ว และจังหวะสุดท้ายของเขาก็ทำให้ร่างฉันบิดเร่าเหมือนใจจะขาด แต่ก็มาพร้อมกับความสุขล้ำจนร่างกายอ่อนยวบยาบไปหมด ไม่กี่วินาทีหลังจากนั้นฉันก็รู้สึกถึงช่วงท้องที่บีบรัด นิ้วเท้าเหยียดเกร็ง ฉันกอดร่างเขาไว้แน่น ก่อนที่เราจะไปถึงฝั่งฝันพร้อมๆ กัน

เขากอดร่างฉันไว้แน่น ก่อนจะยื่นหน้าเข้ามาจูบหน้าผากฉันอย่างอ่อนโยน แล้วทิ้งตัวลงนอนหงายอย่างเหนื่อยอ่อน ก็ไม่แปลกหรอก คงจะหมดแรงดีทำ ออกแรงชะขนาดนั้น...

"รู้สึกดีมั๊ย" เขาเอ่ยถามเสียงหอบกระเส่า ดูท่าทางพึงพอใจกับความรู้สึกระลอกแรกที่เพิ่งผ่านไป แน่ละ คงไม่มีผู้หญิงคนไหนจัดให้เขาได้อย่างถึงใจเท่าฉันอีกแล้ว

"ก็ดี" แต่มันก็ยังไม่พอยู่อดี "แต่ใครบอกว่ารอบเดียวพอ"

"เอ๊ะ..." เขาอึ้งไปก่อนจะหัวเราะ "อีกรอบจะไหวเหรอกุณ"

"ฉันไหว คุณนั่นแหละไหวรีเปลา"

ฉันถามพร้อมกับขยับขึ้นไปเป็นฝ่ายอยู่ด้านบนเอง เล่นเอาเหยื่อของฉันในคืนนี้ถึงกับสะดุ้ง

"เดี๋ยวลี เอาจริงเหรอ..."

"จริง"

"แต่ว่าผม..."

"ถ้าไม่ไหวก็อยู่เฉยๆ ไป ฉันจะทำเอง"

"อ๊ะ..."

"ไม่ต้องห่วงนะ รับรองว่ารู้สึกดีแน่ :)"

"...!!!" ร่างของผู้ชายที่อยู่ด้านล่างตัวฉันถึงกับกระตุกเกร็งเมื่อถูกฉัน รุกอย่างหนัก และถึงจะบอกว่าไม่ไหวแต่ร่างกายเขาก็ยังตอบสนองอยู่ดี ผู้ชาย ก็อย่างนี้แหละ

"คุณ...นี่มัน...ไม่ธรรมดาจริงๆ เลย" เขาพูดแต่ละคำอย่างยากลำบาก สองมือช่วยประคองเอวบางของฉันให้ได้จังหวะตามที่เขาต้องการ แต่ฉันไม่ ปล่อยให้เขาเป็นผู้นำในยกที่สองอีกหรือ รอบแรกเขาได้ไปแล้วนี่นา

"บอกให้อยู่เฉยๆ ใจ"

"...!?!" เขาทำท่าจะพูดอะไรอีกสักอย่างก่อนจะร้องออกมาไม่เป็นภาษา เมื่อฉันขยับร่างกายเร่งจังหวะเร้าร้อนจนคนที่อยู่ใต้ร่างหมดหนทางจะสู้ ความหวามไหวก่อดัวขึ้นอีกครั้ง ก่อนจะระเบิดออกราวกับดอกไม้ไฟกระจาย อยู่ในร่าง

พอเห็นอัยจนรู้สึกว่ไม่ไหวแล้วนั้นแหละ ฉันถึงยอมปล่อยเขา ให้เป็นอิสระก่อนจะทิ้งตัวนอนและหลับตาลง...

แล้วอีกหนึ่งคืนก็ผ่านไป เหมือนกับคืนก่อนหน้า แล้วก็ทุกๆ คืนที่ ผ่านมา...และคงจะเป็นอย่างนี้ต่อไปเรื่อยๆ เพราะหากขาดความสัมพันธ์ ทางกายที่ร้อนแรงไปฉันก็คงอยู่ไม่ได้หรือ

เหมือนกับแวมไพร์ที่มีชีวิตอยู่ได้ด้วยการดื่มเลือดขงังละ

1

He's Just My Sex (less) Friend.
(เขาก็แค่เพื่อนชายที่ไม่ได้มีอะไรกันเฉยๆ)

เช้าวันต่อมา ฉันสะดุ้งตื่นด้วยเสียงโทรศัพท์ที่ตั้งยิ่งกว่าสัญญาณเตือนไฟไหม้

ไม่สิ ไม่น่าจะใช่เข้าหอรอก น่าจะบ้ายแล้วมากกว่า *ฟ้าสว่างออกขนาดนี้*นะ

ฉันยกมือขึ้นขยี้ตา ก่อนจะลุกขึ้นนั่งบิดขี้เกียจ จากนั้นจึงหันมองไปข้างตัว แล้วก็พบว่า 'เขา' ยังคงนอนหลับปุ๋ยท่าทางสบายใจเฉิบ เจอเสียงดังขนาดนี้ยังจะหลับได้อีก สงสัยเมื่อคืนฉันจะ 'จัดหนัก' เกินไปหน่อยมั้ง

เสียงโทรศัพท์ดังจนจบเพลงก่อนจะวนกลับไปขึ้นต้นใหม่อีกรอบ ตอนนั้นเองที่ฉันเริ่มรำคาญจนต้องยอมลุกจากเตียงไปควานหาไอโฟนซึ่งนอนนิ่งอยู่บนพื้นพรมโดยมีกองเสื้อผ้าวางทับระเกะระกะอยู่...

ว่าแต่ไม่น่ายอมให้ 'หมอนั่น' ตั้งเพลงนี้เป็นเสียงเรียกเข้าประจำตัวมันเลย น่ารำคาญชิบเป๋ง เพราะฉะนั้นสิ่งแรกที่ฉันแหวัดใส่ 'หมอนั่น' ทันทีที่กดรับสายแล้วแนบไอโฟนกับหูก็คือ...

"ฮัลโหล! จะโทรมาทำไมแต่เช้าเนี่ย คนเค้ากำลังนอนหลับสบายๆ!"

[แหกตาดูหรือยังว่ามันก็โงงแล้ว]

"อะไรของแก นี่เพ็งจะ..." ฉันดึงไอโฟนออกจากหูเพื่อมาดูเวลา บนหน้าจอก่อนจะตกใจจนตาโตเมื่อเห็นว่าตอนนี้เป็นเวลาสิบเอ็ดโมงกว่าแล้ว "ทำไมเพ็งโทรมาป่านนี้ แล้วฉันจะกลับไปอาบน้ำแต่งตัวทันได้ไง นิดเขาไว้ป้ายสองนะ!"

[...]

"โอ้ยยยย ยันแค่นี้ละ เดียวฉันรีบกลับบ้านก่อน"

[กลับยังง]

"เรียกแกรีบไง ถ้ามแปลก ฉันเคยขับรถไปเที่ยวด้วยเหรออ"

[อยู่ไหน คอนโดฯ หรือโรงแรม]

ฉันเงยหน้าขึ้นมองทัศนียภาพรอบตัวก่อนจะตอบกลับไปแบบไม่คิด

"โรงแรม"

[ฉันอยู่แถวนั้นพอดี เดียววนไปรับ รีบลงมาละ]

"โห มาไวทันใจที่สุด นี่แกรีบจ๊อบเสริมขับแกรีบด้วยไขมันยี่สารภาพมาซะดีๆ"

[ยังจะพูดมากอีก]

"รู้แล้วค่า จะลงไปเดี๋ยวนี้แหละคะพี่วันสุดหล่อ"

[เกลียดเวลาเธอเรียกฉันแบบนี้ชะมัด ชอบทำให้คนอื่นเข้าใจผิดว่าฉันเป็นวินมอเตอร์ไซค์ทุกที]

"นั่นมันเป็นความผิดของแกที่เกิดมาชื่อ 'มาวิน' เองไม่ใช่เหรออ" ฉันพูดและหัวเราะเสียงใสให้คนปลายสาย ก่อนจะใช้เท้าเกี่ยวเสื้อผ้าที่กระจัดกระจายอยู่บนพื้นขึ้นมา...เมื่อคืนก็ไม่รู้จะรีบอะไรขนาดนั้น ถอดพับเก็บดีๆ ไม่ได้หรือไง เดรส POEM ฉันยับหมดเลยเนี่ย... "ยันแค่นี้ละ เดียวลงไปรอที่ลิโอบบี้"

[ฉันต่างหากที่จอดรออยู่หน้าลิโอบบี้ รีบๆ ลงมาได้แล้ว อย่ามัวแต่อ้อยอิ่ง]

"โห ไรเป็นบ้า นี่ตั้งใจออกมารับฉันอยู่แล้วไขมันยี่ หรือว่าแอบตามมาจอดรอตั้งแต่เมื่อคืน" ฉันใช้หัวไหล่ยึดไอโฟนแนบหูพู่กลางสวมเสื้อผ้าแบบลวกๆ

ไปด้วย "แกนี่มันสตอลก์เกอร์จริงๆ"

[จิ้งกับล่ะนะ]

"เฮ้ย เตี่ยวๆๆ กำลังจะลงไปแล้ว รอแป๊บนะค้า~" ฉันทูก่อนจะรีบตัดสาย จากนั้นจึงคิดว่าทุกอย่างที่เป็นของฉันทันทีลงไปในกระเป๋าสะพายเตรียมซึ่งหนึ่งก่อนนายคนที่ยังหลับสบายอยู่บนเตียงจะตื่น

แต่ก็ไม่ทัน เมื่อหันมามืออีกทีก็เห็นเขาลุกขึ้นมา นั่งมองหน้าฉันทันด้วยแววตาเซ็กซี่ร่อนแรงเหมือนอยากจะสานต่อจากเมื่อคืนอีกสักยกสองยกเรียบร้อยแล้ว

โดยไม่ได้เอะใจเลยสักนิดว่าตัวเองก็เป็นแค่ผู้ชายอีกคนที่ถูกใช้แล้วทั้งเท่านั้น

"จะรีบไปไหนล่ะครับคนสวย ไม่มีเบรคฟาสต์อินเบดเทรฮอ"

ฉันทักำลังสวมรองเท้าอย่างเร่งรีบถึงกับชะงักไปชั่วขณะหนึ่ง ก่อนจะหยิบกระเป๋าตังค์ออกมาจากกระเป๋าสะพาย แล้วดึงเบรคก็สี่เทาสามไบออกมาวางบนเคาน์เตอร์หน้าประตูพร้อมกับส่งยิ้มหวานให้คนที่นอนงออยู่บนเตียง

"ไม่มีเวลาแล้ว นายไปหาซื้อกินเองแล้วกัน ขอขอบคุณมาก! Have a nice day. นะ!!"

"หา?"

"อ้อ ค่าโรงแรมไม่ต้องจ่ายละ เพราะฉันทันจ่ายไว้ให้แล้ว นายกลับบ้านไปได้เลย"

จบคำนั้นฉันทันก็เปิดประตูเดินออกมาทันทีโดยไม่รอให้เขาตั้งสติได้ ปกติฉันทันก็ไม่ได้รีบเร่งขนาดนี้หรอกนะ พอตีวันนี้มีธุระสำคัญ ไม่งั้นก็คงจะอยู่ต่อรอกินเบรคฟาสต์ หรือถ้าถูกใจ...ก็อาจจะมึต้ออีกสักยกสองยกก่อนแยกย้ายกันกลับบ้านก็ได้เหมือนกัน

แต่วันนี้ถึงไม่มีธุระก็คงจะต่อไม่ไหวแล้วละ ปวดหัวเป็นบ้า เมื่อคืนฉันทันดื่มไวน์เข้าไปก็ขวดกันนะ...

ฉันทันพยักหน้าให้พนักงานรีเซพชั่นที่รู้จักคุ้นหน้าคุ้นตากันดีเพราะมาใช้บริการบ่อย ก่อนจะเดินออกไปข้างนอก แล้วเข้าไปเคาะกระจกรถ BMW Z4 สีดำที่จอดเด่นเป็นสง่าอยู่หน้าโรงแรมอย่างมั่นใจ ทันใดนั้นเองคนข้างในก็

ลดกระจกลงพลาจมองออกมาด้วยสีหน้าเหม็นเบื่อ ชัดกับใบหน้าหล่อเหลาคมคาย และนัยน์ตาทรงเสน่ห์สีดำสนิทราวกับท้องฟ้ายามค่ำคืนที่แสนจะเชือกี่น้ามองของเขาเสียจริงๆ

"ไปมั๊ยคะพี่ :) คีนละห่าแสนพอ ราคาเพื่อน"

"ห้าบาทยังไม่เอาเลย สภาพโทรมขนาดนี้"

"หยาบคาย"

ฉันย่นจมูกใส่ไก่อ้ามาวินก่อนจะเปิดประตูรถและก้าวขึ้นไปนั่ง แล้วก็โดนคนขับรถหันมามองหัวจรดเท้าด้วยสายตาเหมือนกำลังมองกองขยะบนพื้น

"มองอะไร แย่ขนาดนั้นเลยหรือ"

"คือดูไม่ได้เลยเว้ย ไ้อ้หมอนั้นตื่นมาไม่ตกใจแย่หรือ ผู้หญิงคนเมื่อคีนหายไปในไหน ไรเงี้ย"

"เวอร์ มีแต่จะตื่นมาขอต่ออีกรอบละสิไม่ว่า" ฉันยักคิ้วหลิวตาให้มาวินก่อนจะปรับเบาะเอนลงจนสุด เพื่อจะนอนแบบที่ทำเป็นประจำ "ที่เมื่อคีนไม่ก็รอบก็หอบบอกเหนื่อยแล้ว พอเข้ามาทำเป็นคึกคัก..."

"ไม่ต้องเล่าก็ได้เว้ย ไม่ได้อยากฟังดีเทล" มาวินยกมือทำท่าป้างห้ามญาติใส่ฉันก่อนจะปรับเข้าเกียร์ D แล้วขยับเคลื่อรถออกจากที่พร้อมกับลดอุณหภูมิแอร์ในรถลงอีกสององศาโดยอัตโนมัติ เพราะเขารู้ดีว่าฉันเป็นคนขี้ร้อน และที่ต้องคอยปรับลงทุกครั้งก็ฉันขึ้นรถก็เบ็นเพราะจริงๆ แล้วหมอนี่เป็นคนขี้หนาว เปิดแอร์ 27 องศาตลอด พอฉันมาถึงค่อยปรับให้แอร์เย็นขึ้นนั่นเอง

ถ้าเป็นแกร็บก็คือต้องให้คะแนนเต็มพร้อมทิปอีกทีละร้อย เพราะความใส่ใจมาเต็มมากๆ

"แล้วเป็นไง เมาค้างอีกละสิ"

"...แหงดิ หัวจะระเบิดแล้วเนี่ย" ฉันตอบพลาจยกมือขึ้นนวดหัวไปด้วยมือก็ล้วงกระเป๋าควานหาไอเทมลับที่สำคัญกับชีวิต แต่หาเท่าไรก็ไม่เจองนกระทั่งมาวินยื่นมาให้หนึ่งอัน

"ไอ้ แต้งกิว!"

"...อยากให้ไอ้พวกผู้ชายที่โดนหิ้วกลับโรงแรมได้มาเห็นสภาพเธอตอนนี้ซะมิด คุณไม่ได้จริงๆ เลยวะเพื่อน"

"พูดมานาน่า ไม่เคยแแสงก์หรือไง" ฉันทบ่นพลางดมยาตามไปด้วย เริ่มรู้สึกคลื่นไส้และโยเยหาเตียงนอนขึ้นมาใจจะขาด

"ก็รู้ว่าตื่นมาอย่างไรก็แแสงก์จะดีมทำไมเยอะแยะวะ ตัวเองก็ใช่จะคอแข็ง"

"...ไม่ได้อยากดื่มสักหน่อย โดนมอมต่างหาก"

"ฮะ? ขอโทษนะครับ ไครมอมไครนะ"

"หนวกหนู...รีบๆ ชับไปได้แล้ว เดียวก็ไม่ทันหรอก"

"ครับๆ คุณนาย" มาวินกลอกตาแบบกวนตีนใส่ฉัน ก่อนจะเหยียบคันเร่งแซงชาวบ้านบนท้องถนนด้วยสกิลชิงรถระดับโดมินิก โทเรตโตของมัน และทำลายสถิติการขับรถจากโรงแรมมาถึงคอนโดฯ ฉันได้ภายในสิบนาทีถ้วน

ทันทีที่เขาจอดรถในที่จอดประจำซึ่งฉันเช่าไว้ถาวร ฉันก็รีบเดินนำไปที่ลิฟต์แล้วกดขึ้นชั้น 21 อย่างรวดเร็ว จากนั้นเมื่อถึงห้องก็จัดการถอดเสื้อ แจ็กเก็ตขึ้นโยนทิ้งไว้บนพื้น พร้อมกับเหวี่ยงกระเป๋าสะพายชาแนลใบโปรดไปอีกทาง ก่อนจะเดินไปถึงตัวลงนอนบนเตียงทันที *อา...เพียงที่รักของฉัน*

"เดี๋ยวสิแม่คุณ ยังจะนอนอีก เวลาไม่มีแล้วเห็นมั๊ยเนี่ย"

"ฉันง่วง!!"

"ไม่ต้องเลย ลูกไปอาบน้ำเดี๋ยวนี้" มาวินที่เดินเก็บซากแจ็กเก็ตกับกระเป๋าชาแนลของฉันพุดพลางเดินตามเข้ามาในห้องนอนแล้วดึงเอาผ้าห่มไปจากอ้อมอกฉัน "เร็ว ลูกเดี๋ยวนี้"

"ไม่ลูกไว้ยัยย"

"นับหนึ่งถึงสาม จะลุกไม่ลุก"

"อยากให้ฉันอาบน้ำมาก แกก็อาบให้ฉันสิ"

"ได้!"

"เฮ้ย!!"

ฉันแทบกรีดเมื่อไอ้บ้ามาวินมันอุ้มฉันขึ้นมาจากเตียงจริงๆ แต่ยังไม่ทันได้ประท้วง หมอนี่ก็จับฉันยัดเข้าไปในตู้อาบน้ำรีบบรรยากาศพร้อมกับเอ่ยคำสั่งเสียงเข้ม

"อาบน้ำไปซะ"

หม่อม ทำมาเป็นดู ฉันเบะปากอยู่ในใจก่อนจะตอบกลับไปด้วย
จริตมารยาที่ผู้ชายไม่เป็นผู้เป็นคนมานักต่อนักแล้ว

"...ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว เข้ามาอาบน้ำด้วยกันเลยสิ"

พูดไปก็หยักยิ้มหวานเชื่อมไปด้วย ในหัวคาดหวังว่ามันจะต้องด่ากลับมา
อย่างสาตเสียดเสียดเหมือนกับทุกครั้ง

แต่ครั้งนี้...มาวินกลับเงยไป หน้าซำยังมองมาด้วยแววดาจริงจัง
ผิดปกติอีกต่างหาก

"อะ...อะไรของแก..."

ฉันหัวเราะแฉ่วเบาเมื่อนัยน์ตาสีดำคมกริบของมาวินกวาดมองทั่ว
กรอบหน้าฉัน ก่อนจะค่อยๆ ลากต่ำลงเรื่อยๆ ไล่จากไหล่รำลวงมาจนถึง...

"อยากให้ 'อาบน้ำด้วยกัน' หรือ..." มาวินเอ่ยถามเสียงต่ำกว่าทุกที ก่อนจะ
ทำให้ฉันผลอแก้วถอยหลังเมื่ออยู่ที่ มันก็เดินเข้ามาใกล้ฉัน แอ้ว เคี้ยวลิ ทุกที
ต้องด่ากลับไปไม่ใช่หรือ ทำไมครั้งนี้อยู่ดีๆ ถึงได้เล่นด้วยขึ้นมาล่ะ "ก็ได้"

"ไอ้วิน..."

ฉันขยับปากเตรียมจะโวยวาย...แต่อีกฝ่ายไวกว่า

มาวินเดินไหลฉันไปจนชิดกับผนังตู้อาบน้ำ ก่อนจะเอื้อมมือไปด้านหลัง
แล้วลูบขีปเตรส POEM ของฉันลงจนสุด เล่นเอาฉันตกใจจนกระตุกรีบคว้าชุด
ไว้ก่อนที่มันจะร่วงลงพื้น เพราะเมื่อเข้าฉันก็เกี่ยวใส่บราเลยคิดว่าเอาแต่เตรส
มาใส่แบบโบราณนะสิ

"เขิน?"

"แกเล่นน้ำอะไรของแกเนี่ย"

"เธอชวนเองไม่ใช่หรือ" มาวินเลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่งก่อนจะหยักยิ้มมูมปาก
และนัยน์ตาสีดำสนิทราวกับท้องฟ้ายามค่ำคืนคู่สวยของเขาก็เปล่งประกาย
วิบวับทำให้หัวใจฉันไหวอย่างบอกไม่ถูก "ก็จะจัดให้ไง"

"...อะ..."

"อาบน้ำให้สนุกนะ"

เขากระซิบด้วยน้ำเสียงเซ็กซี่เข้ายวน ก่อนจะผละออกห่างแล้วเอื้อมมือ

ไปหมุนเปิดน้ำเย็นเจี๊ยบจนสุด จากนั้นจึงชักมือกลับพร้อมปิดประตูตู้อบน้ำ
ซังฉันทันทีในนั้นอย่างเลือดเย็น และฉันทันทีที่ฉันทันทีกับละครฉากใหญ่ของมัน
ก็ถึงกับร้องเสียงหลงเมื่อเจอน้ำเย็นจัดแบบไม่ทันตั้งตัว

"กรืดดดดดด แกทำบ้าอะไรเนี่ย!?"

"เสียใจด้วยนะ 'ยาหยี' มารยานางมารร้ายของเธอมันใช้กับฉันไม่ได้ผล
หรอก..."

มาวินหัวเราะจนไหลล้นจากอีกฟากของตู้อบน้ำ ก่อนจะหันหลัง
กลับไปโนนินาที่เดียวกับที่ฉันทันทีแล้วผลอปลอยมือจากเดรส POEM จนมัน
ร่วงลงไปกองอยู่แทบเท้า

"รีบอาบน้ำแล้วออกมากินข้าวเช้า จะทำไว้รอ"

จบค่าน้ำมันก็เดินออกจากห้องน้ำไปโดยไม่หันกลับมา ทิ้งให้ฉันทันที
พีดพิตอยู่คนเดียวในห้องน้ำ

แน่ล่ะ ไม่มีทางหรอกที่เสนท์และมารยาของฉันทันทีจะใช้ได้ผลกับหมอเนี่ย...
เพราะเขาคือคนที่รู้จักฉันทันทีที่สุดในโลกไงล่ะ ทั้งนี้เสียใจคอรวมไปถึงทุกส่วน
บนร่างกายด้วย

รู้จักดีกว่าผู้ชายทุกคนที่เคยได้ขึ้นมานบนเตียงฉันทันทีรวมกันเลยล่ะ

สิบห้านาทีต่อมา

"อ้าว รีบกินซะ จะได้กินยา"

หลังอาบน้ำสระผมเสร็จแล้วฉันทันทีก็เดินออกมาในชุดคลุมอาบน้ำพร้อมกับ
ผ้าขนหนูบนหัว บนโต๊ะกับข้าวมีซูบไก่เฟิงทำเสร็จใหม่ๆ กลิ่นหอมกรุ่นยังคง
มีควันพวยพุ่งออกมาดูน่ากิน และที่ข้างๆ กันก็มี FOD ของสี่เหลี่ยม ยาแก้แสง
ที่เป็นผู้ช่วยชีวิตของฉันทันทีมาแล้วนี่ตอนัก อย่านั่นนี่มาค่างแล้วต้องออกงาน
แบบวันนี้...

นั่นไง บอกแล้วใช่ไหมล่ะ ว่าเขารู้จักฉันทันทีที่สุดในโลกนะ

"บริการดีจริงๆ เลย แกแต่งงานเป็นเมียฉันทันที ดีกว่าให้เงินเดือนละ
สามแสนเลย"

"...ไม่เอาไว้อย่างนี้นะ"

ฉันหัวเราะเมื่อเห็นมาวินแบ่ปาก ก่อนจะทรุดตัวลงนั่งที่โต๊ะกับข้าว แล้วเอียงคอมองซามซูปไก่ที่มีเพียงซามเดียวบนโต๊ะ

"แล้วแกไม่กินหรือ ทำไมมีซามเดียว"

"พอดีผมเป็นคนคีวีไลซ์ ตื่นมากินข้าวเช้าตั้งแต่ตอนเช้าแล้วไงล่ะครับ"

"แต่เนื้มันเที่ยงแล้วนะ" ฉันเถียง ก่อนจะนึกเหตุผลออกเองในที่สุด "ในตู้เย็นเหลือไก่แค่สองน้องไซ้ปะเลยทำได้แค่ซามเดียว"

"อ้าว รู้ด้วยหรือ นึกว่าปกติเปิดตู้เย็นมามองหาแต่เหล้ากับเบียร์อย่างเดียว"

"แซะแกงงงงง" ฉันลากเสียงยาวก่อนจะตักไก่กับซูปขึ้นมายื่นไปตรงหน้าเขา "บอกดีๆ แล้วกินด้วยกันก็ได้เนี่ย ทำมาเป็นคีวีลิงซ์คีวีไลซ์ นำรำคาญ"

"...คนเค้าอุตส่าห์ทำให้กินยังจะมาด่าอีก เธอเนื้มันนิสัยไม่ดีจริงๆ เลย"

"บนๆ จะกินมั๊ย"

"..." มาวินถอนหายใจเหมือนรำคาญสุดๆ ก่อนจะยื่นหน้าเข้ามาจับไก่ที่ฉันป้อนให้ จากนั้นจึงพยักหน้ากับตัวเอง "อืม อร่อยแฮะ"

"อะไร ตอนทำเสร็จไม่ได้ชิมหรือ"

"ไม่เห็นต้องชิม ลิ่นจะเข้แบบเธอกินอะไรก็อร่อยไปหมดอยู่แล้ว"

"เห็นงี้ฉันก็เลือกนะ"

"เลือกยังไง ไหนว่ามา"

"ก็อย่างน้อยต้องสูงสัก 180 เซนติ์ แล้วก็ต้องตัวหอมๆ ด้วย แน่نونว่ามือต้องสวย นิ้วต้องยาว..."

"...นี่คือจะเลือกไก่หรือเลือกผู้ชาย เอาให้แน่ๆ"

"คล้ายๆ กันนั่นแหละ" ฉันตอบหน้ามึนก่อนจะยกซามชิ้นชดน้ำซูปไปครึ่งหนึ่ง จากนั้นจึงลุกขึ้นยืน "แกกินต่อเหอะ เดี่ยวฉันไปแต่งหน้าทำผมก่อน"

"ทำไมไม่กินให้หมด"

ฉันหยิบ FOD มากินก่อนจะยกคิ้ว "ถ้ากินที่เดียวหมด เดี่ยวก็หมดความน่าตื่นเต้นกันพอดีนะสิ"

"หลักการอะไรของเธอวะ"

"นี่ แกว่าฉันใส่ชุดแบบไหนดี เบลเซอร์กับกางเกงแนวสมาร์ตแคชวล หรือเดรสผ้าลูกไม้ แบบไหนจะเหมาะกับการถ่ายภาพลงประกอบบทความสัมภาษณ์ในเว็บไซต์?"

มาวินที่กำลังนั่งกินน่องไก่อยู่เงยหน้าขึ้นมามองชุดสองชุดที่ฉันถือออกมาและวางทาบตัว ก่อนจะตอบทันทีโดยไม่ต้องคิด "สูท แล้วเปลี่ยนตัวข้างในเป็นสายเดี่ยวลูกไม้"

"เออ อัจฉริยะ ไม่ต้องแต่งเป็นเมียก็ได้ มาเป็นสไตลิสต์ให้ฉันแทนดีกว่า"

"ตัวเองก็เป็นดีไซเนอร์อยู่แล้วจะเอาสไตลิสต์ไปทำอะไรอีก"

"หรืออยากเป็นเมียมากกว่าก็ไม่ผิด"

"ไม่ป็นอะไรทั้งนั้น ไปแต่งตัวได้แล้ว ก่อนจะไม่ได้ไปไหนเลย"

"...บ่นขนาดนี้เป็นพอไปแล้วกัน"

@ Nymphomania Lingerie Shop By Yarinda

มาวินจอดรถที่หน้าร้านก่อนจะหันมองหน้าฉัน "ตกลงวันนี้จะให้มารับกี่โมง"

"สี่...สามทุ่มครึ่งได้มั๊ย นัดยัยเซอร์รี่ไว้สี่ทุ่ม"

"ยังจะปาร์ตี้อีกหรือวะ เมาค้างยังไม่หายเนี่ยนะ"

"วันนี้จะไม่ลืมกินยาแก้เมาแล้วจ้ะ" ฉันชูสองนิ้วให้มาวินที่พยักหน้ารับแบบแกล้งๆ เหมือนจะบอกว่าเรื่องของเธอเหอะ จากนั้นเขาก็ดับเครื่องยนต์แล้วก้าวลงจากรถพร้อมกับฉัน เพื่อจะไปหยิบตัวอย่างผ้าไหมไทยที่ฉันเพิ่งได้มาใหม่จากหลังรถลงไปเก็บในร้านให้

"จั้นไปละนะ"

"อ้อ ทำงานสี่ๆ ละ อย่ามัวแต่น้ำลายหกใส่นางแบบสาวๆ นะ"

"ฉันไม่เหมือนเธอสักหน่อย อย่ามาเหมารวม" มาวินได้กลับมาทันทีก่อนจะพยักหน้าให้ฉันแทนการบอกลาแล้วเดินกลับออกไปที่รถ

ฉันมองส่งเขาจากในร้านพร้อมกับโบกมือให้ และคนในรถก็ลดกระจกลงเพื่อจะโบกมือตอบกลับมา...ฉันยืนยิ้มอยู่อย่างนั้นจน BMW Z4 ของมาวิน

หายลับไปจากสายตา ก่อนจะหันกลับมาทักทายลูกค้าในร้านที่กำลังเดินเลือกบรากันอยู่

"สวัสดีค่ะคุณลูกค้า สนใจเป็นตัวไหนดีคะ แนะนำได้นะคะ :)"

"พี่คะ พี่เป็นเจ้าของร้านนี้ใช่ไหมคะ หนูเคยเห็นในนิตยสาร"

"ใช่ค่ะ"

"พี่สวยมากเลยคะ หนูชอบบราร้านพี่มาก ใส่สบาย เซ็กซี่มากด้วยคะ อีๆ"

"ขอบคุณมากๆ เลยนะคะ เดี่ยวพี่แถมให้พิเศษเลย" ฉันทักตาให้น้องๆ สองคนที่ดูท่าจะเป็นเด็กมหาลัย ก่อนจะหยิบบราลูกไม้สีขาวคอลเล็กชั่นใหม่ล่าสุดให้เธอ "อันนี้เป็นดีไซน์ใหม่คะ ชื่อรุ่นวินัส"

"ว้าย น่ารักจังเลย"

"ลองดูนะคะ ถ้าชอบตัวไหนสามารถลองสวมดูได้เลย ปรีกษาเรื่องไซส์กับพนักงานร้านได้นะคะ"

"ขอบคุณคะ~ เจ้าของร้านนี้สวยจังเลย แฟนก็หล่อด้วย เหมาะกันมากเลยคะ~"

"เอ๊ะ แฟน?"

"ใช่ๆ พี่ผู้ชายคนเมื่อกี้ใช่ไหมคะ หนูเห็นเค้ามาบ่อยๆ"

ฉันอึ้งไปชั่วขณะหนึ่งจนลูกค้าสาวน้อยถึงกับงง ก่อนจะหัวเราะแล้วโบกไม้โบกมือปฏิเสธ

"หมอนั่นไม่ใช่แฟนพี่หรอกคะ"

"อ้าว ไม่ใช่เหรอคะ..."

"เป็นแค่เด็กชนของเฉยๆ ค่ะ"

"คะ...เด็กชนของ..."

"ไว้จะบอกเขาให้หะคะว่าน้องชมว่าหล่อ" ฉันทักตาให้กับสองสาวที่ได้แต่ยืนงง ก่อนจะเดินเข้าไปเตรียมตัวรอที่มงานจากเว็บไซต์ Girl Power มาสัมภาษณ์ลงคอลัมน์ Successful Business Woman อยู่ที่ด้านหลังร้าน พอทชุดตัวลงนั่งก็เห็นลึงใส่ตัวอย่างผ้าที่มารินยกเข้ามาวางไว้ให้บนโต๊ะทำงานของฉันโดยไม่ต้องบอก ไม่รู้ว่าเขาทำแบบนี้มากี่ปีแล้ว อาจจะตั้งแต่...

เจ้าหญิงผู้เลอโฉม

ตอนเจอกันครั้งแรกสมัยมหา'ลัยแล้วละมั้ง คิดๆ ดูแล้วก็ไม่น่าเชื่อว่าเวลา
จะผ่านมานานขนาดนี้ แต่หมอนั้นก็ยังอยู่

ยังอยู่เป็นเพื่อนสนิทไม่ไปไหน ทั้งที่คนอื่นๆ ทั้งฉันไปจนไม่เหลือใคร
ตั้งนานแล้ว

เป็นผู้ชายเพียงคนเดียวที่ฉันเก็บเอาไว้ข้างกายมาตลอด...โดยที่เรา
ไม่เคยได้สัมผัสกันอย่างลึกซึ้งอีกเลยแม้แต่ครั้งเดียว

...หลังจาก 'คืนนั้น'

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)